

Ved Christiansand

Ved Christiansand
Der laae den sidste Orlogsmand
Af Danmarks stolte Flaade
Og Jessen hedte han,
Som havde der at raade.

Han kalder frem
Sit Mandskab: ”Børn nu gaae vi hjem – ”
Om ellers vi kan strække:
Den Engelskmand er slem,
Hans Skuder Havet dække.”

”Vil I som jeg:
”Vort gode skib det faaer han ej –
Før synke eller sprænge!
Op eller Ned vor Vej!
Ej saa? I danske Drengel?”

”Jo saa! Hurra!”
Og hele Dækket lød det fra
- Som én – femhundred Stemmer.
I Kampens Time da
Sit Løfte Ingen glemmer!

”Nu Sejl paa Raa!”
Og Anker lettet! Ud vi staae
For alle vore Klude!
Fort over Bølgen blaa!
Lad Fjeldes Vinde tude!

De stævned frem
Ved Nat og Dag til Fædre hjem –
Da kom en fiendtlig Flaade;
Mod Een der nu var Fem –
De bøde Jessen Naade.

Med skarpe Skud
Han svarede, og æsked ud,
Og Striden de modtog:
De sendte strænge Bud
Til gamle Dannebrog.

De sendte hid
En Æl af Kugler heel ublid:
Den kapped Stang og Master
Den brave Jessen did
Sit Svar tilbagekaster

Rothe og Top

Og Willemoes og Dahlerup,
Paa Bakken og på Skandsen
Med Tostrup førte op
Galant i Kugledandsen.

Da randt Blod:
Fra Top de tog den ene Fod;
Han stod dog paa den anden –
Udi den røde Flod
Gjendøbes Orlogsmanden.

Du flinke Gast!
Du Soland! Kjæk og klippefast,
Du Klippens Søn med Ære!
For Dan Dit Hjerte brast:
Dit Minde signet være!

Du faldt med Roes –
Farvel, Du lille Willemoes!
Dit Mod var stort i Kampen.
Men det var før din Lods
Udi Skjærtorsdagsdampen.

Farvel! Farvel!
Du Dahlerup! Og hver en Sjæl,
Som her fra Kroppen skiltes!
Af Fjender fleer på Hæl
Foer, inden Slaget stilles.

Med Knald og Brag
De fægted ud det haarde Slag,
Og solgte Livet dyre.
Men nu er Skibet Vrag,
Og ikke meer at styre.

Paa Sjællands Strand
Der hug vor sidste Orlogsmand –
Ham til en Baal de gjorde.
Paa blodigrøde Sand
De Gutter sprang fra borde.

Vel holdt de Ord:
Prinds Christian i Røg opfoer
af Fienden ubetvungen.
Derfor ved Bragibord
Dens Drape nu er sjungen